

E08.11 Aichylos‘ Perser – 3. Epeisodion A [681- 738](#)

Εἰδῶλον Δαρείου [681]

ὦ πιστὰ πιστῶν ἥλικές θ’ ἥβης ἐμῆς
Πέρσαι γεραιοί, τίνα πόλις πονεῖ πόνον;
στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον.
λεύσσω δ’ ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας
ταρβῶ, χοῶς δὲ πρευμαμένης ἐδεξάμην.
ὕμεις δὲ θρηνεῖτ’ ἐγγὺς ἐστῶτες τάφου
καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις
οἰκτρῶς καλεῖσθέ μ’· ἐστὶ δ’ οὐκ εὐέξοδον,
ἄλλως τε πάντως χοὶ κατὰ χυθονὸς θεοὶ
[690] λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι.
ὅμως δ’ ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ
ἤκω. τάχυνε δ’ ὥς ἄμεμπτος ὦ χρόνου.
τί ἐστι Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν·

Χορός [694]

σέβομαι μὲν προσιδέσθαι,
σέβομαι δ’ ἀντία λέξαι
σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. *paroem*

Δαρεῖος [697]

ἀλλ’ ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον σοῖς γόοις πεπεισμένος,
μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων
εἶπε καὶ πέρανιεν πάντα, τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθεῖς.

Χορός [700]

δίεμαι μὲν χαρίσασθαι,
δίεμαι δ’ ἀντία φάσθαι,
λέξας δύσλεκτα φίλοισιν. *paroem*

Δαρεῖος [703]

ἀλλ’ ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται,
τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραῖα ζύννομ’ εὐγενὲς γύναι,
κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων σαφές τί μοι
λέξον· ἀνθρώπεια δ’ ἂν τοι πῆματ’ ἂν τύχοι βροτοῖς.
πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ’ ἐκ χέρσου κακὰ
γίγνεται θνητοῖς, ὁ μᾶσσων βίोटος ἦν ταυτῇ, πρόσω.

Ἄτοσσα [709]

ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ
ὥς ἔως τ’ ἔλευσσεσ ἀνγὰς ἡλίου ζηλωτὸς ὢν
βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις ὥς θεὸς διήγαγες,
νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος.
πάντα γάρ, Δαρεῖ’ ἀκούσῃ μῦθον ἐν βραχεῖ χρόνῳ.
διαπεπόρηται τὰ Περσῶν πράγμαθ’, ὥς εἰπεῖν ἔπος.

Δαρεῖος [715] τί νι τρόπῳ; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει;

Ἄτοσσα οὐδαμῶς· ἀλλ’ ἀμφ’ Ἀθήνας πᾶς κατέφθαρται στρατός.

Δαρεῖος τίς δ’ ἐμῶν ἐκείσε παίδων ἐστρατηλάτει; φράσον.

Ἄτοσσα θούριος Ξέρξης, κενώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα.

Δαρεῖος πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πείραν τήνδ’ ἐμώρανεν τάλας;

Ἄτοσσα [720] ἀμφοτέρω· διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτοιν.

Δαρεῖος πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἦνυσεν περᾶν;

Ἄτοσσα μηχαναῖς ἔξευξεν Ἑλλης πορθμόν, ὥστ’ ἔχειν πόρον.

Δαρεῖος καὶ τόδ’ ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κληῖσαι μέγαν·

Ἄτοσσα ὦδ’ ἔχει· γνώμης δὲ πού τις δαιμόνων ξυνήψατο.

Δαρεῖος φεῦ, μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς.

Ἄτοσσα ὥς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἶον ἦνυσεν κακόν.

Δαρεῖος καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὦδ’ ἐπιστενάζετε;

Ἄτοσσα ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὥλεσε στρατόν.

Δαρεῖος ὦδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί;

Ἄτοσσα [730] πρὸς τὰδ’ ὥς Σούσων μὲν ἄστὶ πᾶν κενανδρίαν στένει.

Δαρεῖος ὦ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς κάπικουρίας στρατοῦ.

Ἄτοσσα Βακτρίων δ’ ἔρρει πανώλης δῆμος, οὐδέ τις γέρων.

Δαρεῖος ὦ μέλεος, οἶαν ἄρ’ ἦβην ξυμμάχων ἀπώλεσεν.

Ἄτοσσα μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα—

Δαρεῖος πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; ἔστι τις σωτηρία;

Ἄτοσσα ἄσμενον μολεῖν γέφυραν γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν.

Δαρεῖος καὶ πρὸς ἡπειρον σεσῶσθαι τήνδε, τοῦτ’ ἐτήτυμον;

Ἄτοσσα ναί· λόγος κρατεῖ σαφηνῆς τοῦτό γ’, οὐδ’ ἔνι στάσις.